

Et Par Bemærkninger om Udstillinger af Slagtekvæg.

Skjøndt vi have en hjemlig Race af Rjødqvæg, og uagtet Kvæg-
fedning hos os er af forholdsvis gammel Oprindelse, er
det dog først lige i den seneste Tid, at en stærkere Fedning af
Kvæget begynder at blive mere almindelig, og, ejendommeligt
nok, begynde vi ogsaa først nu at holde Skuer for Slagtekvæg.
Det første Skue for Levedyr blev her i Landet afholdt i Slut-
ningen af Tyverne af Randers Amts landøkonomiske Selskab; det
næste afholdtes i Holbæk Amt 1829, og siden træder Ring-
kjøbing Amt til, efter Opfordring af den bekjendte Bonde Ole
Kirke, med aarlige Skuer 1832—36. Men det var først
1866 i Aarhus, at der blev givet Plads til en særskilt Afde-
ling for Slagtekvæg ved Siden af Tillægsdyr af Malke- og
Fedeslags.*) Dette gjentoges derpaa i Kjøbenhavn 1869 og i
Nykjøbing sidste Sommer. Men endnu var der ikke blevet
afholdt noget Dyrskue særlig for Slagtekvæg alene. I Eng-
land derimod, hvor man allerede i forrige Aarhundrede havde
de indfødte Racer udviklede til Mønstre for Fedekvæg, er den

---

*) Om jeg mindes ret, havde Randers Amtshusholdnings-selskab Aaret
forud optaget fede Svin og Faar ved et lokalt Dyrskue.

Slags Skuer forlængst i gammel Hævd. Og i Frankrig fandt det Særegne Sted, at man der begyndte med at udstille Slagtekvæg alene og først senere tog de andre Husdyr med. Det første Dyrskue afholdtes 1844. Bore Raboer, Svenskerne, ere ogsaa i dette Stykke gaaede forud for os, idet de allerede i flere Aar jævnlig have haft Udstillinger af fedt Kvæg.

Grunden til denne langsomme Udvikling maa for det væsentligste søges i den mangelfulde og besværlige Kommunikation, vi tidligere havde med Udlandets Marked, samt deri, at det jydste Rjødqvæg tidligere — som tildels endnu — for en stor Del holdtes for at nyttiggjøre de store Eng- og Kjørstrækninger. Men den Haardførhed, som derigjennem blev en af denne Races stærke Sider, samt den deraf følgende senere Modenhed, lagde og lægger tildels endnu store Hindringer i Vejen for en hurtig og stærk Fødning. Men siden 1865 have vi, som bekjendt, ved Landhusholdningsforeningens Foranstaltning faaet en regelmæssig Dampskibsforbindelse med England i Gang, der har medført en hidtil ukjendt Fasthed i Priserne paa fede Dyr, og hvorved vor Kvægafødsel er bleven fremmet i meget høj Grad. Et Udtryk herfor har man i den betydelige Mængde Kreaturer, der nu aarlig udføres fra danske Havne, — samt deri, at Trangen er vaagnet til at afholde Udstillinger for Slagtekvæg. Til Udstillingen i Aarhus indmeldtes saaledes i Alt 56 Stykker Slagtekvæg, 1869 i Kjøbenhavn 58 og i Nykjøbing 29 Stykker. Kjøbenhavns Amts Landboforening tilkommer dog baade Takken og Æren for, at her i Landet det første Dyrskue særlig for Slagtekvæg iaar er afholdt i Kjøbenhavn den 7de og 8de Maj.

Det er ofte nok fremhævet, som det vel ogsaa er anerkjendt i Almindelighed, at Dyrskuerne virke belærende og opmuntrende, samt at de fremdrage og udvikle den enkelte Mand's Dngtighed. Men denne deres Virkning er dog igjen kun et Middel, hvis Hovedformaal er at lede og fremme Udviklingen af en Egn eller hele Landets Husdyravl i en heldig Retning, og det er ønskeligt, at denne deres Indflydelse er saa umiddel-

bar som mulig. At særlig Skuerne for Levekvæg have Betydning i denne Henseende for Kvæglens Vedkommende er ogsaa utvivlsomt. Men derimod stiller Sagen sig noget anderledes for Slagtekvægskuerne, idet disse med Hensyn hertil ere forskellige fra Skuerne for Levekvæg og, betragtede efter denne Maalestok, baade frembyde Mangler og Fortrin, som give dem en særegen Karakter, og som det formentlig maa være af Bigtighed at have for Dje i Begyndelsen, da Vejen skal brydes, — alt efter det gamle Ord, at godt begyndt er halv fuldendt.

Slagtekvægskuerne ere nemlig i en Henseende grundforskjellige fra Skuerne for Levekvæg. Det præmierede Levedyr kan nemlig vedblive at have Betydning for sin Egn, ja dets Rolle er saa lidet udspillet med Udmarkelsen paa Skuet, at den egentlig først da begynder. Noget ganske modsat er derimod Tilfældet med Slagtenødet, det er det særdige Produkt, og som saadan er det uden Betydning for Avlen. Men heri ligger en Fare for, at Slagtekvægskuerne hos os synke ned til at blive en Art Slagtekvægsmarked, der vel kunne være belærende; hvor Præmieuddelingen vel kan virke opmuntrende, og som vel tillige kunne gøre Gavn ved at give Landmændene Lejlighed til at udvekle deres indvundne Erfaringer, men som saadanne dog alligevel maa siges at have fjernet sig fra Dyrskuernes egentlige Hovedformaal. Og paa Grund af „Produktets“ Ejendommelighed og de særegne Betingelser for dets Affætning vil Præmieringen af Fedekvæget heller næppe bringe Udstilleren den samme middelbare Fordel, som Præmierne for andre Produkter f. Ex. Smør, Redskaber o. lign. bringe deres Udstillere; den Fordel nemlig, at „Forretningen“ faaer Ny og Anseelse paa Markedet, hvorved Efterspørgselen bliver større, og Varerne affættes lettere og ofte til højere Priser. En Præmie under saadanne Forhold har en ganske anden Værdi og virker ulige mere opmuntrende for Producenten.

Men om end Præmieuddelingen paa Slagtekvægskuerne, bortset fra Præmiens Pengeværdi, saaledes ikke har den Betydning for Produktets Udstillere, som man simpelthen kunde

vente, og om end disse Udstillinger staa tilbage for Skuerne for Levkævg med Hensyn til den mere umiddelbare Tilbagevirkning paa Avlen, saa have de alligevel en meget stor Betydning i andre Henseender, der forhaabentlig kan borge for deres Fremtid. Ja endogsaa i deres Forhold til Avlen kunne de blive af Bigtighed, men da dette Forhold stiller sig noget særegent, skal jeg søge at gaa nærmere ind herpaa, samt antyde de Bilkaar, under hvilke de kunne faa Betydning i denne som ogsaa i en anden Henseende.

Det er som sagt Dygtigheden hos den Enkelte, til hvilken Dyrskuerne i Almindelighed men ogsaa Slagtekævgskuerne i Særdeleshed træde i et mere umiddelbart Forhold, idet de baade fremdrage og udvikle denne. Men den Dygtighed, som særlig Slagtekævgskuerne drage frem, kan imidlertid være af en noget forskjellig Art, hvilket nok er værd at være paa det Rene med, naar man da haaber, at disse Skuer skulle komme til at spille nogen Rolle herhjemme. Hos den dygtige Feder forudsættes vel altid, at han har et nøje Kjendskab til sine Dyr og tillige forstaaer, saavidt mulig, at afpasse Foderets Art og Blanding efter disses individuelle Ejendommelighed samt efter Holdets Formaal. Men Dygtigheden kan, ved Siden heraf, vise sig særlig i en af de to Retninger, nemlig enten i at opdrætte eller i at indkjøbe gode Dyr.

Det skal selvfølgelig ikke benægtes, at Ejerne til at indkjøbe og opdrætte gode Dyr kunne være og ofte ere forenede paa een Haand. Men det maa paa den anden Side indrømmes, at Dygtigheden til at indkjøbe ofte udelukker Dygtigheden til at opdrætte, hvad i og for sig ogsaa ligger i Sagens Natur. For at indrømme dette behøver man slet ikke at underkjenne den Dygtighed, som den handlende Kævgfeder maa besidde, eller at undervurdere det nøje Kjendskab til Dyrene, som Handelen udvikler. Thi netop det rastløse Liv, hvorved Handelsmanden udenfor sit Hjem indsamler sit Kjendskab til Dyrene, det levner ham kun ringe Tid og Lejlighed til at snøse med den Hjemmets Kunst, som det at opdrætte gode Dyr i Virkeligheden er. Og hvor fordelagtig Handelen end til sine Tider kan være

for den enkelte Mand, saa er det dog kun under ganske særegne stedlige Forhold, at den bliver en almen Indtægtskilde for en Egn, men hvad værre er, den bliver let en Hemsfo for Udviklingen af Egnens Kvægrace. Man vil jo let kunne indse, at Handelen med Kvæg indenfor en enkelt Egns Grænser kun meget betinget kan siges at forsøge en saadan Egns Velstand i Almindelighed, thi ret beseet har man i de fleste Tilfælde kun med en Stedflytning af Kapitalen at gjøre. Men dertil kommer endnu, at den idelige Omfætning af Ungkvæget, som Handelen saa let fører med sig, har en yderst uheldig Indflydelse paa Kvægets Udvikling, paa Fedningens Rentabilitet og paa Racens Fremskridt i det Hele. Derimod tør det antages, at disse Handelens uheldige Følger, som man ikke kan nægte vort Kvæghold navnlig i Jylland lider under, nok ville modvirkes og efterhaanden gjøres uskadelige, naar det først bliver mere almindelig, at Kvægfederen selv opdrætter Størstedelen af sin Besætning, en Betragtning, som forøvrigt Erfaringen allerede enkeltvis har bekræftet, og som heldigvis ogsaa begynder at faa varme Talsmand blandt selve Kvægfederne.

Det er nu vistnok saa, at Skuer for Tillægsdyr bedre kunne støtte og fremme den vaagnende Tilbøjelighed til Selvopdræt. Men her er dog et Punkt, som særlig frembyder sig til Betragtning og Drøftelse, om nemlig Præmieuddelingen ved Slagtekvægskuerne ikke burde indrettes saaledes, at disse Skuer blev stillet i et nærmere Forhold til Avlen i det Hele og derved opnaaede en Betydning i denne Henseende, som de, slet og ret holdte, ifølge deres Ejendommelighed ellers ikke kunne faa. Det synes at ligge nær, at man ved disse Skuer for opdrættende Egne vel skal lade den handlende Kvægfeder fuldt komme til sin Ret, men at man ogsaa skal tage særligt Hensyn til Opdrætterens mere skjulte Fortjeneste, og at dette Sidste er af særlig Vigtighed. Selvfølgelig kan det ikke være Meningen, at de udstillede Dyr skulle deles eller bedømmes særskilt efter som de ere indkjøbte eller selvopdrættede, da det tvertimod maa ansees for heldigst om Konkurrencen til Skuets Præmier er

fri, men Djemedet naaes vel bedst og rettest ved at udsætte særlige Belønninger for de Præmiedyr, som vedkommende Udstiller selv har opdrættet.

Af denne Tankegang følger ogsaa, at det vilde være heldigt, om de jndste Udstillinger af Slagtekvæg, som Fremtiden forhaabentlig vil bringe, maatte faa en noget anden Karakter og Betydning end lignende Udstillinger i Egne, hvor Opdrætingen Rod har i de stedlige Forhold.*) I Kjøbenhavn og Omegn t. Ex. er det jo saa, at alle Stalde saa godt som udelukkende besættes med Dyr, der indkjøbes rundt omkring fra, og for en stor Del fra Sverig. Her er det derfor særlig Dngtigheden til at indkjøbe gode Dyr, som det, alt Andet lige, kommer an paa, og det er ogsaa denne, der her falder i Djnene, og her med Rette bliver fremdraget og belønnet. De smukke Samlinger navnlig af fede Køer fra enkelte Udstillere paa Slagtekvægstuet i Kjøbenhavn bekræfter ganske dette.

Der er endnu en anden Retning, i hvilken Skuerne for Slagtekvæg kunne faa Betydning, og som i høj Grad kræver vor Opmærksomhed. Og det er, at vi ved dem kunne faa Midler i Hænde til at opløse, hvilken Betydning der maa tillægges dels Racen, dels Alderen og dels Fodringen i det Hele som de enkelte Fodermidler især med Hensyn til Dyrenes Udvikling og Fremgang under Fødningen. Det er altsaa Tidens „brændende“ Spørgsmaal paa dette Omraade, som Fede- kvægstuerne skulle hjælpe til at klare. I denne Henseende er ogsaa Komiteen for Udstillingen sidst i Kjøbenhavn slaaet ind paa den rette Vej, idet der i Kataloget findes angivet for hvert Dyr eller Samling af Dyr, hvornaar Fødningen begyndte, hvilke Fodermidler der ere anvendte, og for de fleste

---

*) Jylland stilles her alene i Modsætning til saadanne ikke opdrættende Egne, da Fødning baseret paa Selvtillæg eller Selvopdræt i den nærmeste Fremtid kun undtagelsesvis vil faa nogen almen Betydning udenfor denne Landsdel.

Dyr tillige Vægtmængderne af de enkelte Foderbestanddele. Det indsees let, at slike Opgivelser maa kunne afgive et meget vigtigt Materiale til Belysning af ovennævnte Spørgsmaal, naar først Udstillerne blive fortrolige dermed, og Skuer for Slagtekvæg blive almindelige. Derved blive disse Skuer først egentlig belærende baade for Udstilleren selv som for den Besøgende, og Lokalkstuerne ville endog derved kunne skaffe sig Betydning ud i videre Kredse. Den mindre heldige Udstiller faaer Vejledning til at sammenligne sin Fremgangsmaade med mere heldige Medbejleres, og Interessesen vækkes for nøjagtige og detaillerede Optegnelser om Fodringen og omhyggelige Vejninger af Kreaturerne, hvilke ere saa væsentlige Betingelser for hurtige og sikre Fremskridt paa dette Omraade. Man kan derfor ogsaa kun ønske, at der ved Ordningen af de fremtidige Skuer for fede Kreaturer maa tages Hensyn til det af Kjøbenhavns Amts Landbosforening givne Exempel.

Det er vel at vente, at disse Opgivelser i Førstningen næppe ville blive saa nøjagtige og omfattende, at de strax kunne give noget større Udbytte. Men indsees først tilfulde, hvilken vigtig almen Betydning denne Side af Sagen kan faa, og at det gjælder meget om at faa begyndt i det rette Spor, saa affrækkes man heller ikke fra ufortrødent at arbejde mod Maalet, om Arbejdet ogsaa i Førstningen ledsages af nogle Stufelser. Det maa da ogsaa stilles klart for Øje, i hvilket Omfang disse Opgivelser maa foreligge, for at de ret kunne tjene til at opnaa, hvad man ønsker. Det er saaledes kun lidet oplysende blot at faa de brugte Fodermidler opgivet uden nærmere Angivelse af deres Vægtmængder i Blandingen eller blot at kjende Middelmængden af det daglige Foder for hele Fedetiden. Der er jo som oftest en stor Forskjel paa den Fodermængde og Blanding, som gives i Begyndelsen mod den i Slutningen af Fedetiden, og i Mellemtiden finder jo flere Foderforandringer Sted. Men disse Enkeltheder i Fodringen maa kjendes, for at man kan faa et fylldigt og sandt Indtryk af hele Fremgangsmaaden. En Del vil der dog ogsaa være op-

naaet, naar der opgives, hvor meget der i Alt er forbrugt under hele Fødningen. Selvfølgelig vilde det være heldigt, om der tillige kunde faaes Oplysninger om Dyrets Forberedelse til den egentlige Fødning. — Men hvor oplysende det i og for sig kan være at følge disse Overgange i Fodringen for hvert enkelt udstillet Dyr eller Samling af Dyr, saa faa de dog først deres egentlige Værdi, naar Foderen har fulgt Udviklingen hos sine Dyr ved omhyggelige Vejninger, foretagne med ikke for lange Mellemrum og stedse til de samme Tider om Dagen. Dette er heldigvis ogsaa anerkjendt af de mest Fremmelige blandt Foderne, og i Virkeligheden er der heller Intet at slaa af i de Fordringer, som maa stilles i denne Henseende.*)

Da største Parten af de fede Dyr sælges til Udlandet, saa mister man derved Lejligheden til at følge dem til Slagtehuset. Men da dog en Del forbruges herhjemme, stulde ogsaa dette Middel saavidt mulig benyttes til at faa et dybere Indblik i Fødningspørgsmaalet. Navnlig vilde man af Kjendstabet til de enkelte Dyrs Slagteværdi kunne oplyse meget om det Forhold, i hvilket Racen og Alderen staa til Stofdamelsen under Fødningen og selve Fødringspørgsmaalet kunde ogsaa vinde meget derved. Med Hensyn hertil kan jeg ikke undlade at henvise til en Afhandling af Professor Projé om Dyrstuerne i Frankrig, som findes i Tidskr. f. Landøkonomi for 1857, Side 355, hvor denne og flere Virkemaader for Dyrstuerne og særlig Slagtekvægstuerne anvises.

---

*) Redenfor skal jeg ansøre nogle Optegnelser for et Par Dyr fra Udstillingen sidst i Kjøbenhavn, som er blevet mig velvillig meddeelt af vedkommende Udstiller: Gaardejer L. Jensen, Søholmgaard ved Bigerslev.

Fedningen af to Stude, udstillede ved Slagtekvægsstuet i Kjøbenhavn. — Gaardejer L. Jensen, Søholmgaard i Vigerslev havde udstillet to Stude, 3 Aar 9 Maanedes gamle, som vare tillagte og opdrættede af Ejeren; Forældrene vare indførte fra Everrig. Den ene Stud (hvid af Farve) tilkjendtes 1ste Præmie i Dyrstuets 1ste Klasse: „Stude, ikke over 6 Aar“; den havde en ret god Dybde af Kroppen, men var mindre vel sluttet og havde et temmelig kort og affkydende Krøds, hvorved den i det Hele taget fik et mindre smukt Udseende, men forøvrigt var den godt fedet. Den anden af Jensen udstillede Stud (rødspættet) var godt bygget, men mindre fed; den udhævedes som „præmieværdig“.

De to Studene græssede sidste Sommer og toges paa Stald den 12te Oktober. Fra 12te Oktober til 7de November fodredes de med Roehlade og lidt Enghø. Den 7de November begyndte Fedningen. Men da Ejeren navnlig holder Malfekøer, der fodres stærkt for efter endt Malfetid at kunne sælges fede, og derimod kun undtagelsesvis foder Stude, saadette de omtalte Dyr Foder med Malfekøerne, hvad ogsaa vil sees af Foderets Blanding. Foderet var følgende:

fra 7. til 15. Novbr.,	fra 15. Novbr. til 27. Marts,
$\frac{1}{2}$ Skp. Mast,	$\frac{3}{4}$ Skp. Mast,
2 Pbd. Blandingsfæraa,	2 $\frac{1}{2}$ Pbd. Blandingsfæraa,
1 — Rugklid	1 $\frac{1}{4}$ — Rugklid,
1 — Hvedeklid,	1 $\frac{1}{4}$ — Hvedeklid,
1 — Risaffald,	1 $\frac{1}{2}$ — Risaffald,
2 — Rapsfage,	1 — Bomuldsfrosfage,
1 $\frac{1}{2}$ Skp. Raalrabier,	1 — Rapsfage,
	1 — Maltrød,
	1 $\frac{1}{2}$ Skp. Raalrabier.

Tillige gaves daglig et lille Foder temmelig daarligt Agerhø. Blandingsfæraet bestod af Haddelen Værtter og Halvdelen Smaafæd af Rug og Byg.

Fra 27de Marts til 25de April gaves samme Foder,

som i sidste Periode, kun med Undtagelse af, at Bomuldsfrø-
kage blev ombyttet med lige Vægt Rinkage.

Den 25de April slap Koerne op, og fra da indtil 6te
Maj fodredes med:

$\frac{3}{4}$ Skp. Mast,

3 Pd. Skraa (Halvdelen Smaasæd af Rug og Øng,
Halvdelen Erter og Biffer, lige Dele),

1 — Rugklid,

1 — Hvedeklid,

$1\frac{1}{2}$ — Risaffald,

3 — Oliekage (2 Pd. Lin- og 1 Pd. Rapskage),

1 — Maltrod

samt et Foder Hø.

Midt i Marts folgtes begge Stude for 3 Rd. pr. Epd.,
men forbleve i Foder hos Ejeren mod en Betaling af 3 Mk.
daglig.

Dyrene bleve vejede den 15de i hver Maaned om Mor-
genen før Fodringen begyndte, dog med Undtagelse af, at de
den 6te Maj havde faaet et Foder umiddelbar før Bejningen;
i den for denne Dato nedenfor angivne Vægt har Ejeren der-
for fraregnet $1\frac{1}{2}$ Epd. Paa hoesstaaende Tabel over Vægten
for de to Stude, der ere betegnede, den hvide som Nr. 1, den
rødspættede som Nr. 2, er tillige anført Vægten af en Tyr,
der en Tid stod paa samme Foder.

Studen Nr. 1.

Studen Nr. 2.

En Tyr.

Dato vejet.	Dyrets Vægt.		Tidrum mellem 2 Vejninger		Foderet har kostet pr. Dag.	i 1 1/2 Tidvægt har kostet.
	℔	Dage	℔	℔		
12. Decbr.	1177					
15. Novbr.	1255	35	78	2,02		
15. Decbr.	1315	30	60	2,0	24	
15. Jan.	1350	31	35	1,18	42,5	
15. Febr.	1392	31	42	1,88	48	
15. Marts	1394	28	2	0,07	12,0	
15. April	1422	31	28	0,80	—	53,8
6. Maj	1440	20	18	0,80		
12. Decbr.	1122					
15. Novbr.	1163	35	41	1,17		
15. Decbr.	1234	30	71	2,88	20,8	
15. Januar.	1270	31	36	1,18	41,4	
15. Februar.	1305	31	35	1,18	48	
15. Marts.	1307	28	2	0,07	42,5	
15. April.	1332	31	25	0,80	—	60,0
6. Maj.	1344	20	12	0,80		
15. Novbr.	967					
15. Decbr.	1052	30	85	2,88	16,8	
15. Januar.	1092	31	40	1,80	37,0	
15. Februar.	1150	31	58	1,87	48	25,8
15. Marts.	1184	28	34	1,21	—	39,8
15. April.	1219	31	35	1,18	42,5	

Grunden til den paafaldende Stilstand i Værten hos begge Studene fra Februar til Marts har ikke kunnet oplyses. Forresten er det ens for alle 3 Dyr, at Tilværten er størst i Begyndelsen, men aftager mod Slutningen af Fedetiden. — Det daglige Foders Værdi er ansat til 48 f. , dels fordi Ejereren, som ovenfor nævnt, en Tid fik denne Betaling, men ogsaa fordi man omtrent faaer den samme Sum ud ved at beregne Foderet fra 15de November til 25de April efter følgende Markedspriser: 1 Stp. Maast 12 f. , 1 Stp. Roer 6 f. , 1 Pd. Skraa 3 f. , 1 Pd. Klid $2\frac{1}{4}$ f. , 1 Pd. Risaffald $2\frac{3}{4}$ f. , 1 Pd. Oliefage 4 f. , 1 Pd. Maltrød 2 f. og et Foder Hø 4 f.

3 Tiden fra 15. November til 15 April, 151 Dage, har Tilværten for Nr. 1 været 167 Pd. eller daglig 1,₁₀₆ Pd.,

— — — 2 — 169 — — — 1,₁₁₉ —

1 Pd. Tilvæxt har kostet for Nr. 1 43,₄ f. ,

" — — — — — 2 43,₂ —

3 Tiden fra 15de Decbr. til 15de April, 121 Dage, var Tilværten for Tyren 167 Pd., eller daglig 1,₈₈ Pd., og 1 Pd. deraf har kostet 34,₈ f. Hele Fedefodret har for den kostet 60 Rd. 48 f.

Talt har Fedefodret for hver af de 2 Stude kostet:

fra 15. Novbr. til 25. April . . . 161 Dage à 48 f. = 80 Rd. 48 f. ,

fra 25. April til 5. Maj inkl. 11 — „ 45 „ = 5 — 15 „

Talt 85 Rd. 63 f.

Tilværten har i hele Fedetiden været for Nr. 1 = 185 Pd.,

— — „ — — — — — 2 = 181 —

og 1 Pd. deraf har altsaa kostet henholdsvis 44,₄ og 45,₈ f.

Landsbofskolen ved Lynghj, Juni 1873.

B. Jessen,
Dyrlæge.